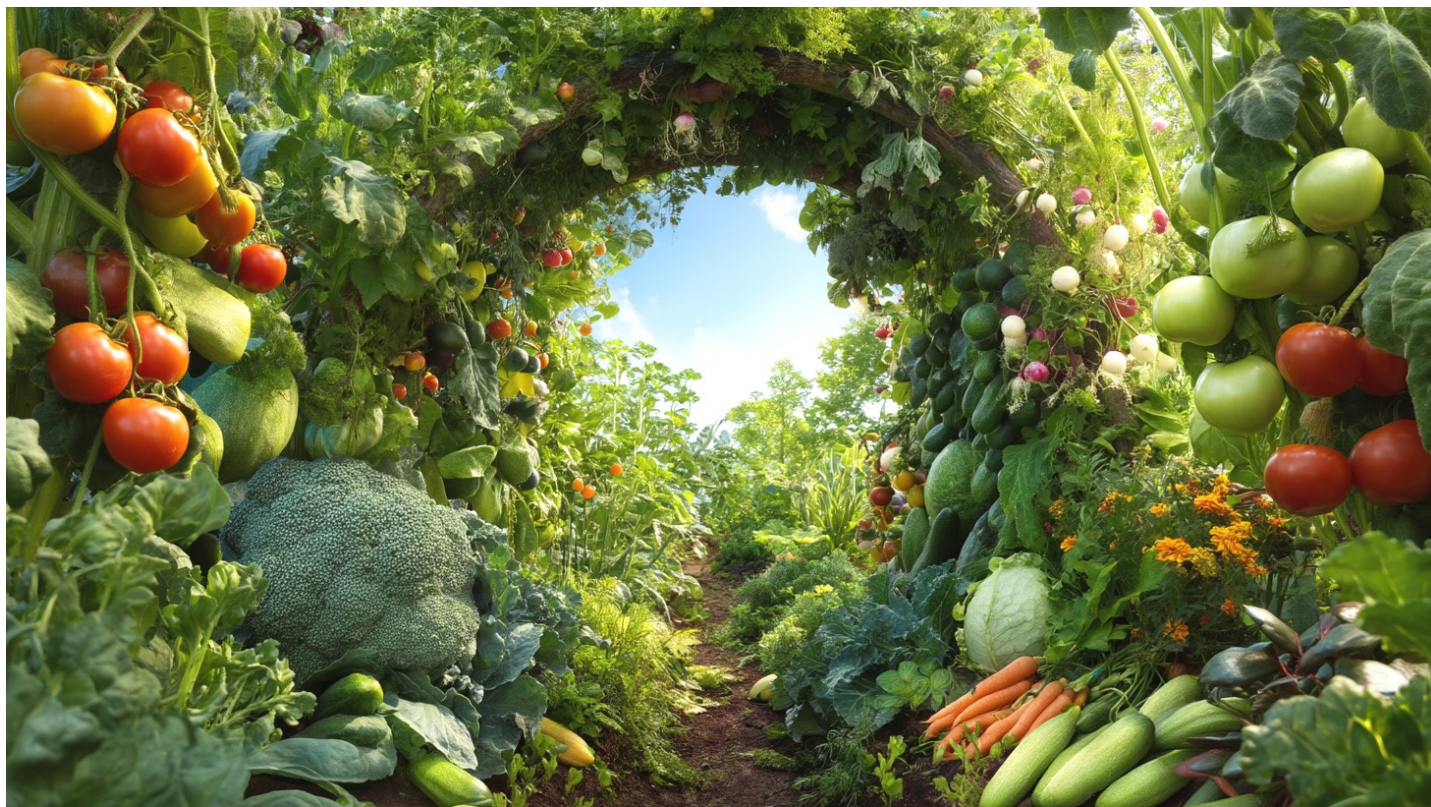

CÂY CỎI ĐƯỢC TẠO RA CHO CON NGƯỜI

Dave Miller, Ph.D.

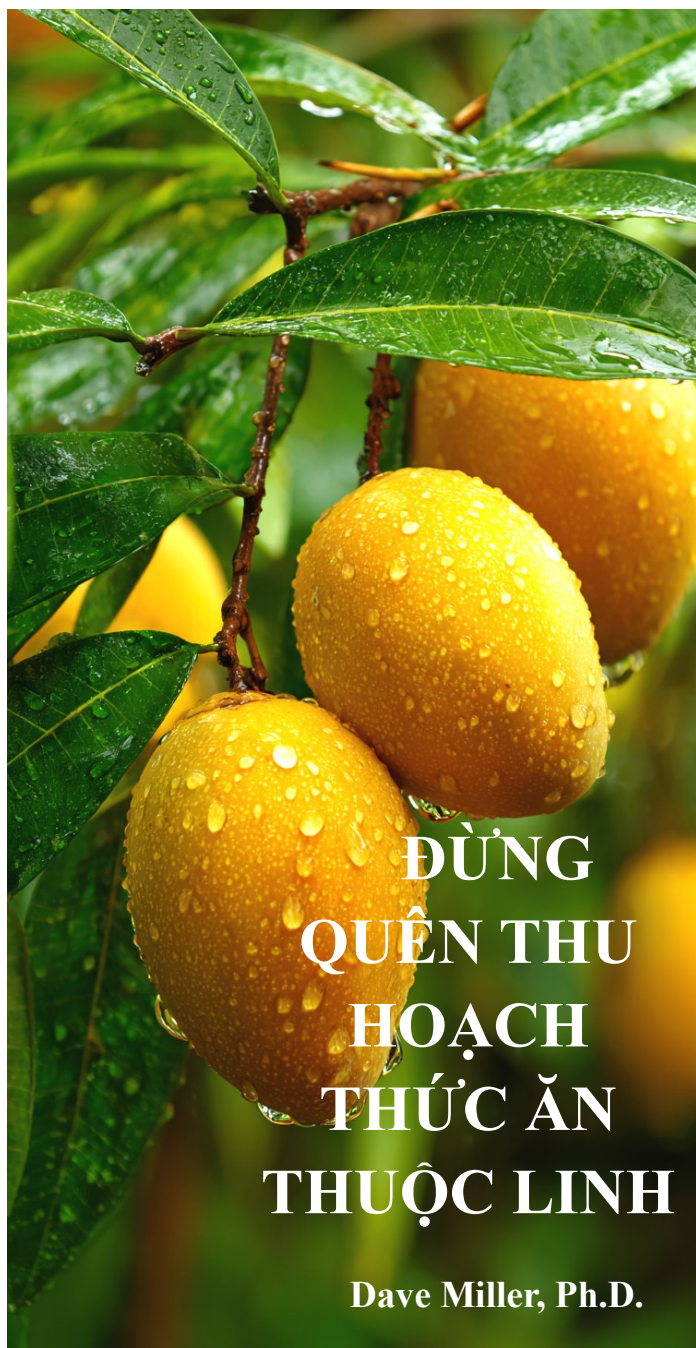
ngươi mọi thứ cỏ có hột mọc trên khắp mặt đất, và mọi cây có quả có hột; ấy sẽ là đồ ăn cho các ngươi. Ta cũng ban mọi thứ cỏ xanh cho mọi loài thú trên đất, mọi loài chim trên trời, và mọi vật bò trên mặt đất có sự sống, ta đã ban cho chúng ta mọi thứ cỏ xanh làm đồ ăn.” Bằng cách cung cấp cho chúng ta thức ăn từ các loại **cây trồng và cây ăn quả**, Chúa cho thấy tình yêu thương vô bờ bến của Ngài dành cho chúng ta. Như Phao-lô đã nói với dân thành Lít-tơ: “đầu vậy, Ngài cứ làm chúng luôn về mình, tức là giáng phước cho, làm mưa từ trời xuống, **ban cho các ngươi mùa-màng nhiều hoa-quả, đồ-ăn dư-dật, và lòng đầy vui-mừng.**” (Công vụ 14:17).

Thứ hai, thực vật cũng cung cấp cho con người và động vật một thứ rất, rất quan trọng: **oxy**. Suy cho cùng, chúng ta không thể thở được nếu không có oxy! Quang hợp là quá trình thực vật sử dụng để chuyển đổi năng lượng ánh sáng từ Mặt trời thành năng lượng hóa học có thể được sử dụng làm nhiên liệu. Thực vật sử dụng carbon dioxide mà con người và động vật thở ra để tạo ra thức ăn. Nhưng khi làm như vậy, chúng cũng giải phóng oxy –

chính là thứ mà con người và động vật cần để thở! Và hơn thế nữa, quang hợp thực vật cung cấp các hóa chất và hầu hết năng lượng cần thiết cho mọi sự sống trên Trái đất!

Hãy nghĩ về điều này: **Thực vật được thiết kế để cung cấp cho phổi của con người những gì con người cần để hoạt động (oxy), và phổi của con người được thiết kế để cung cấp cho thực vật những gì chúng cần để tồn tại (carbon dioxide)**. Những người theo thuyết tiến hóa thậm chí không thể đưa ra lời giải thích hợp lý cho sự phức tạp đáng kinh ngạc như vậy. Vương quốc thực vật của hành tinh này thực sự tuyệt vời. Nhưng hãy luôn hiểu rằng mọi khía cạnh tuyệt vời của thực vật đều gửi đi một thông điệp mạnh mẽ duy nhất: **thực vật được tạo ra bởi một Đức Chúa Trời tuyệt vời.** “Các công việc của Ngài thật đáng kinh ngạc!” (Thi thiên 66:3).

Lễ Thu hoạch (hay Lễ Lều), khi họ thu hoạch ngũ cốc mà họ đã trồng (Xuất Ê-díp-tô Ký 23:16). Dân Y-sơ-ra-ên dùng những lễ này để **cảm tạ Đức Chúa Trời đã ban phước cho họ bằng thức ăn** từ đất đai của họ. Mỗi khi chúng ta ăn, chúng ta nên nhớ rằng Đức Chúa Trời là Đấng cung cấp cho chúng ta thức ăn và đồ uống mà chúng ta cần để duy trì sự sống. Bạn có biết ơn vì thức ăn mà Đức Chúa Trời ban cho bạn không?

Khi Phao-lô đến Lít-tơ và gặp một đám đông người tin vào nhiều vị thần thay vì Đức Chúa Trời duy nhất, ông đã nói với họ rằng Đức Chúa Trời duy nhất “không để mình không có chứng cứ, khi làm ơn, ban cho chúng ta mưa từ trời và mùa màng bội thu, làm cho lòng chúng ta đầy dẫy thức ăn và sự vui mừng” (Công vụ 14:17). Đức Chúa Trời là Đấng ban cho chúng ta thức ăn vào mùa gặt. Ngài là “Đấng cung cấp hạt giống cho người gieo giống, và bánh để làm thức ăn” (2 Cô-rinh-tô 9:10). Và Chúa đảm bảo với chúng ta rằng quá trình này sẽ tiếp tục cho đến tận thế: “Trong khi trái đất còn, mùa gieo giống và mùa gặt, lạnh và nóng, mùa đông và mùa hè, ngày và đêm sẽ không bao giờ chấm dứt” (Sáng thế ký 8:22).

Nhưng hãy luôn nhớ rằng: mặc dù bạn được thưởng thức nhiều món ăn và đồ uống tuyệt vời có hương vị rất ngon, nhưng vẫn có điều gì đó trong cuộc sống quan trọng hơn nhiều. Chúa Giê-su đã nhắc nhở đám đông về sự thật này: “**Đừng làm việc để kiếm thức ăn hay hư nát, nhưng hãy kiếm thức ăn còn lại đến sự sống đời đời, là thức ăn mà Con Người sẽ ban cho các người**” (Giăng 6:27). Ngài cũng nói: “Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời phán ra từ miệng Đức Chúa Trời” (Ma-thi-ơ 4:4).

Thật đáng kinh ngạc khi Chúa tạo ra cơ thể chúng ta nơi chúng cần được nuôi dưỡng dưới dạng thức ăn. Một đặc điểm tuyệt vời khác trong cách Chúa sắp đặt mọi thứ trên thế giới là con người phải tự trồng thực phẩm. Chúng ta quá quen với việc cha mẹ mình đến cửa hàng và mua thịt và rau đến nỗi chúng ta có thể không nhớ rằng có người phải trồng rau và nuôi động vật để cung cấp thức ăn cho chúng ta.

Người đầu tiên trong lịch sử được hưởng mùa gặt là A-đam. Sau khi Chúa tạo ra A-đam, Ngài “**đem người vào vườn Ê-đen để chăm sóc và giữ vườn**” (Sáng thế ký 2:15). Theo Luật pháp Môi-se, Chúa đã chỉ thị cho dân Y-sơ-ra-ên phải cử hành **ba lễ mỗi năm**. Một trong những lễ đó là **Lễ mùa màng (hay Lễ đầu mùa)** diễn ra vào đầu mùa gặt. Bảy tuần sau Lễ Mùa gặt, dân Y-sơ-ra-ên cử hành một lễ khác do Đức Chúa Trời ban cho—

THỨC ĂN GIÚP CHÚNG TA NHỚ

Kyle Butt, D.Min.

Thức ăn thật tuyệt vời. Nó cung cấp cho cơ thể chúng ta năng lượng để chạy, nhảy và chơi. Nó cung cấp cho tâm trí chúng ta các vitamin và khoáng chất cần thiết để suy nghĩ. Quan trọng hơn hết thức ăn giúp chúng ta **nhớ**.

Nhiều năm trước, dân Y-sơ-ra-ên là nô lệ ở Ai Cập. Vào đêm Chúa giải cứu họ khỏi Ai Cập, Ngài bảo họ ăn một bữa ăn đặc biệt. Họ có nhiệm vụ là ăn một con chiên, rau đắng và bánh không nở (không men). Sau đêm đó ở Ai Cập, họ có nhiệm vụ là phải ăn bữa ăn đặc biệt này, được gọi là Lễ Vượt Qua, hàng năm (Xuất Ê-díp-tô Ký 12:1-8). Mục đích của bữa ăn là để nhắc nhở họ rằng họ đã từng là nô lệ ở Ai Cập và Chúa đã giải cứu họ khỏi chế độ nô lệ. Hàng năm, rau đắng nhắc nhở họ về chế độ nô lệ cay đắng mà họ phải chịu đựng. Con chiên nhắc nhở họ rằng Chúa không giết con đầu lòng của họ. Bánh không men nhắc nhở họ rằng họ đã rời khỏi Ai Cập quá vội vàng đến nỗi bánh của họ không có thời gian để nở. Trong hàng trăm năm, lễ Vượt Qua nhắc nhở người Do Thái về cuộc di cư của tổ tiên họ khỏi Ai Cập.

Ngay cả Chúa Giê-su cũng ăn Lễ Vượt Qua và nhớ đến Ai Cập. Nhưng gần cuối cuộc đời, Chúa Giê-su đã bắt đầu một bữa ăn khác để giúp những

người theo Ngài nhớ đến Ngài. Trong bữa tiệc Lễ Vượt Qua trước khi Ngài bị đóng đinh, Chúa Giê-su đã lấy bánh không men và trao cho các môn đồ của Ngài. Ngài nói rằng **bánh này là để giúp họ nhớ đến thân thể Ngài sẽ bị treo trên thập tự giá** (Ma-thi-ơ 26:26-28). Ngài cũng trao **nước nho** cho các sứ đồ và nói với họ rằng nó **tượng trưng cho huyết mà Ngài sẽ đổ ra trên thập tự giá**.

Trong Tân Ước, những Cơ Đốc nhân đầu tiên đã ăn bữa ăn mới này **Bữa Tiệc Thánh**, vào ngày đầu tiên của tuần lễ (Công vụ 20:7), ngày Chúa Giê-su sống lại từ cõi chết. Đó không phải là bữa ăn hàng năm, mà là bữa ăn được **ăn mỗi tuần** để tưởng nhớ đến cái chết và sự sống lại của Chúa Giê-su. Ngày nay, chúng ta vẫn ăn Bữa Tiệc Thánh vào ngày đầu tiên của mỗi tuần để tưởng nhớ đến sự hy sinh của Chúa Giê-su (đọc 1 Cô-rinh-tô 11:23-26). Chẳng phải thật tuyệt vời sao khi Chúa đã chọn sử dụng những thức ăn đơn giản—bánh không men và nước nho—để giúp chúng ta tưởng nhớ đến sự hy sinh tuyệt vời nhất từ trước đến nay?

MỘT SẢN PHẨM PHÁT HÀNH HÀNG THÁNG CỦA VBI PRESS

Tổng Biên Tập: Nguyễn Thanh Tuấn

Phó Biên Tập: Trần T. Hồng Ngọc

MỌI ĐÓNG GÓP XIN LIÊN HỆ: lienhe@vbi.edu.vn

090-999-1033—A. Tuấn—www.vbi.edu.vn

ẤN BẢN ĐIỆN TỬ PHÁT HÀNH TẠI: www.tiengnoicuaethat.vn

“Ấy là Ngài mà chúng tôi rao giảng, lấy mọi sự khôn ngoan răn bảo mọi người, dạy dỗ mọi người, hầu cho bày tỏ mọi người trở nên trọn vẹn trong Đấng Christ ra trước mặt Đức Chúa Trời.” (Cô-lô-se 1:28)